

In lop, lop! tolče tat po tleh
 In glas preminja v jok in smeh:
 ‚Haha! Haha!, — ›Oj jojmené! —
 Jaz nisem vzел kônj, škrat jih je.‹
 ‚No, boš še kradel?‹ — ›Več nikdar!
 Tam s konji, glejte, je slepar‹ — —
 Poslušá škrat ta dvojni glas,

In vstaja mu za lasom las:
 ›Bežimo, kmet je tata vjel,
 Lahko še mene bi prijel‹ —
 Požene škrat se v tek in beg
 In brž iz drage je čez breg —
 Do zdaj ga k tatu ni nazaj,
 Morda še snideta se kdaj. (Dalje.)

‚Pavel Butara.‘

Stoji, stoji planinica,
 ‚Planina ‚Pavel Butara.‘
 Tam pasli so in še pasó
 Pastirji čedo vrhovsko.
 Spominek grobni tam stoji,
 Komu, napis ne govori;
 Zob časa ga ostrgal je,
 Zareze ostre skrhal je,
 In kmalu se razsuje v sip,
 Pozabljen bo spominski kip.
 A narod še pozabil ni,
 Komu spominek ta stoji.
 Tako nam pravi ljudski glas,
 Da bilo je nekdanji čas:
 Pastirji tam igrali so,
 Po svoje obhajali so
 Ženitbo zdaj in zdaj pokop.
 In res so izkopali grob,
 Na pare deli Pavlička,
 Molili zanj, kropili ga.

Pokopat živega nesó
 In v grob ga res zasujejo.
 Kar šepast zajec pride vprek,
 Za njim spusté se dečki v tek,
 Ujeti zajca kanijo,
 Tovarša v jami zabijo.
 Spomné se nanj, hité nazaj,
 A bilo je prepozno zdaj:
 Odgrebli brž mogilo so,
 Klicali Pavla milo so.
 A Pavel, prej še zdrav in čil,
 Zdaj v istini je mrtev bil.
 In zdaj pokopat ga nesó
 Tje v blagoslovljeno zemljó.
 A kjer je storil grozno smrt,
 Pustili tam so grob odprt.
 Poznej pomnik zidali so,
 Pod sliko napisali so:
 ›Umrl je tukaj mlad pastir,
 Naj tam uživa večni mir.‹

J. O. Golobov.

Na kresni večer.

Cas vedno menjava prizore lepé,
 Pred nami se slike različne vrsté:
 Zdaj zimsko ledovje, pomladni zdaj cvet —
 Tako se mi zdi — kot gledišče ta svet.

Nocoj, ko v radósti zažigamo kres,
 Skrivnostni duhovi oživljajo les,
 Razkrite prirode so tajnosti vse,
 Še bitja brezumna nocoj govoré.

Šum drevja razume nocoj se lahkó,
 Zelišča brezcvetna nocoj zacvetó;
 Zaklad zakopan pa s plamenom gori,
 In davno zamrle vzbudé se moči.

Veselo po gričih sto kresov migljá,
 In čila mladina tam kólo igra;
 Moč tajna izvablja i mene na ples,
 S cvetočo mladino obhajam naj kres.

Ta narodni praznik, pradedom poznan,
 Še poznim naj vnukom bo praznik čislán.
 Zdaj pesem zapojmo še kresne noči,
 Da petje čez meje slovenske doni.

J. O. Golobov.

